

Hämärä oli jo laskeutunut Prahan ylle ja turistien virta Kaarlensillalla oli hiljalleen alkanut vähetä. Valokuvaaja ja taidemaalari Kaisa Aaltonen oli kuljeskellut ihastelemassa Prahan Vanhaakaupunkia ja asteli nyt Starometska vez -tornin varjosta leveälle goottilaistyylliselle kivisillalle, jota reunustivat molemmin puolin pyhimysten patsaat ja juuri sytytettyjen vanhanmallisten rautaisten katulyhtyjen rivistö. Hän kääntyi vähän matkaa kuljettuaan ja kohotti kaulastaan hihnalla roikkuvan järjestelmäkameran. Hetken sommittelu tuotti täydellisen otoksen iltataivasta vasten piirtyvästä jyrkevästä, kulmikkaasta siltatornista. Kaisa jatkoi matkaansa antaen katseensa kiertää ja imi itseensä ympäristön yksityiskohtia. Turistit töllistelivät sillan reunaan nojaten maisemaa jota leveä Vltava-joki halkoi. Katutaiteilijat olivat vielä työssään sillalla. Eräskin pilapiirtäjä oli juuri ikuistamassa turistipariskuntaa paperille. Helminauhoja ja sen sellaista roikkui korukauppiaiden pystyttämässä puisissa telineissä. Kaisa räpsi lukuisia kuvia yrittäessään vangita kameraansa kaiken kiintoisan jota ympärillään näki. Hän oli juuri kuvaamassa Fransiscus Assisilaista esittävää patsasta niin että Vltava-joki näkyi komeasti taustalla, kun ihmisten hämmästyneet huudahdukset kiinnittivät hänen huomionsa. Hän kääntyi katsomaan mitä kaikki ihmettelivät ja näki taivaalla jotain käsittämätöntä. Taivaanrannasta kasvoi vihreinä hohtavia valonauhoja. Ne piteneivät vauhdilla ja alkoivat aaltoilla, niihin sekoittui häivähdys sinistä ja punaista. Kaisa tuijotti yhä voimistuvaa valoilmiötä ihmeissään. Näin mykistäviä revontulia hän ei ollut nähnyt edes Lapissa ollessaan. Hän havahtui sen verran että hoksasi tarttua kameraan. Tämä oli ehdottomasti ikuistettava. Kamera ei kuitenkaan jostain syystä toiminut. Kaisa otti älypuhelimensa esille, mutta jotain outoa tapahtui. Puhelimen näyttökuva vääristyi ja siihen ilmaantui outoja värejä. Lopulta näyttö pimeni. Muillakin näytti olevan samanlaisia ongelmia. Ihmiset painelivat ihmeissään ja turhautuneina laitteidensa nappeja saamatta mitään aikaan. Siltaa valaisevat lamput alkoivat räpsyä oudosti. Samoin tekivät myös valot joen rannoilla. Pienenkaupungin päädyssä Kaarlensiltaa seisova meteorologi Tom Cliff ei ollut nähnyt mitään vastaavaa koko uransa aikana. Oli ironista että tämä tapahtui juuri hänen ollessaan lomalla. Hän tunsikin olevansa innoissaan kuin pikkupoika. Harvoin sitä pääsi kokemaan aurinkomyrskyn joka oli niin voimakas että sen tuottama sähkömagneettinen säteily aiheutti häiriöitä sähkölaitteissa ja joka huomattaisiin luultavasti kaikkialla maapallolla. Ihmetyksen takana kalvoi mieltä kuitenkin huoli siitä, että maata kiertävät satelliitit olisivat silkkää romumetallia sen jälkeen kun tämä näytös olisi ohi. Kaisa Aaltonen oli päättänyt tallentaa näkemänsä ja sitä varten hänellä oli vielä yksi ässä hihassaan. Hän kaivoi laukustaan piirustuslehtiön ja värikynät. Hän oli tavannut tehdä teoksensa ottamiensa valokuvien pohjalta, mutta huomasi nyt kaivanneensa mallin ottamista suoraan kohteesta. Hänen ilokseen sillalla olevat katutaiteilijat innostuivat esimerkistä. Pilapiirtäjä ryhtyi hahmottelemaan kynä viuhuen ja eräs toinen alkoi ikuistaa uljasta näkyä isolle paperiarkille käyttämällä spray-maaleja. Ihmiset katselivat uteliaina. Jotkut jopa jäivät seuraamaan töiden edistymistä. Absurdi mutta maaginen näky: revontulet Prahan yllä, tallentui sekä ihmisten mieliin että paperille.